

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Tomáše Herce a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **I.K.**, zastoupený JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou se sídlem Rumunská 1798/1, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2025, č. j. OAM-1415/ZA-ZA11-D04-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 3. 2025, č. j. 34 Az 4/2025-25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Anitě Pešulové, advokátce se sídlem Rumunská 1798/1, Praha 2, **se nepřiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“), který je občanem Republiky Uzbekistán, podal dne 18. 10. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, z důvodu nepřípustnosti žádosti podle § 10a odst. 1 písm. b) tohoto zákona. K posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany je totiž příslušná Chorvatská republika podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Chorvatská republika svou příslušnost k posouzení žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany uznala.

[2] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného. Na podkladu dostupných informací neshledal

reálné riziko, že by stěžovatel jako tzv. dublinský navrátilce byl vystaven problematické praxi chorvatských státních orgánů spočívající v užití síly a vytlačování migrantů z území. Tato praxe se týká osob, které se pokouší do Chorvatské republiky vstoupit poprvé z vnějších hranic. Podmínka existence závažných a prokazatelných důvodů pro domněnku, že stěžovateli při přemísťování hrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení, nebyla dána ani ve vztahu k jeho tvrzení o problémech vyplývajících z přeplněnosti přijímacích center. Stěžovatel sám neuvedl, že by jeho individuální situace mohla vést k reálnému riziku nelidského nebo ponižujícího zacházení, které by odůvodňovalo použití čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[3] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, navrhl jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ten však tomuto návrhu usnesením ze dne 26. 6. 2025, č. j. 9 Azs 70/2025-43, nevyhověl.

[4] Úvodem kasační stížnosti stěžovatel potvrdil, že žalobu podal z důvodu hrozby vystavení ponižujícímu či nelidskému zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, které by byl vystaven, pokud by se musel vrátit do Chorvatské republiky. Dále uvedl, že si tam nebude moci najít práci a ubytování. Nejsou tam ani krajané, s nimiž by se mohl stýkat a mluvit, a při komunikaci s občany jiných států cítil negativní postoj. V České republice naopak rychle získal ubytování i práci, může zde realizovat touhu po komunikaci, návštěvy kulturních akcí či další lidské hodnoty.

[5] Rozhodnutí žalovaného je podle stěžovatele nepřezkoumatelné, neboť se z něj nepodávají důvody, pro které žalovaný nemohl postupovat podle čl. 17 nařízení Dublin III. V tomto rozhodnutí není nic o nedostatku míst v azylových domech v jiných zemích, nic o práci a bydlení, nic o pocitech stěžovatele a strachu žít každý den s emigranty, kteří se vůči němu chovají agresivně z důvodu národnosti a neznalosti jejich jazyků. Podstatným důvodem, pro který by jeho žádost měla projednat Česká republika, je neochota stěžovatele putovat po azylových domech, jakož i finanční náklady, které by vznikly nejen jemu, ale i České republice a Chorvatské republice. Podle § 6 odst. 2 správního řádu by správní orgán měl postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady. Žalovaný měl o žádosti rozhodnout, ať už pozitivně nebo negativně. Při rozhodování měl dát přednost výkladu, který je rozumný a odpovídá přirozenému smyslu pro spravedlnost.

[6] Žalovaný se ztotožnil s napadeným rozsudkem. V podrobnostech odkázal na jeho odůvodnění, stejně jako na odůvodnění jím vydaného rozhodnutí a obsah správního spisu. Kasační stížnost by měla být odmítnuta pro nepřijatelnost, případně zamítnuta.

III. Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

[7] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost byla podána včas. Stěžovatel tvrdil, že napadený rozsudek mu byl doručen dne 24. 4. 2025. Toto tvrzení ale nemá oporu

pokračování

ve spisu. Z příslušné doručky vyplývá, že stěžovateli byl tento rozsudek doručován v úterý 8. 4. 2025. V souladu s § 49 odst. 2, odst. 3 písm. a) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s., byla následně zásilka uložena v provozovně provozovatele poštovních služeb a na doručovací adrese byla stěžovateli zanechána výzva k jejímu vyzvednutí. Vzhledem k tomu, že stěžovatel si zásilku v desetidenní úložní lhůtě nevyzvedl, uplynutím této lhůty nastaly účinky fikce doručení podle § 49 odst. 4 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s. Poslední den této lhůty připadl na pátek 18. 4. 2025, který byl jako Velký pátek svátkem, a tudíž byl podle § 40 odst. 3 s. ř. s. posledním dnem lhůty až následující pracovní den, kterým bylo úterý 22. 4. 2025. Dne 24. 4. 2025 byla zásilka pouze vložena do poštovní schránky.

[8] Přestože stěžovatel v průběhu řízení o kasační stížnosti zpochybnil zanechání výzvy k vyzvednutí zásilky na jeho adrese a den doručení odvozoval až od vložení zásilky do poštovní schránky, tato okolnost neměla vliv na posouzení včasnosti kasační stížnosti. Ta byla totiž podána k poštovní přepravě v úterý 6. 5. 2025. Kasační stížnost tak byla bez ohledu na to, od kterého z uvedených dvou dnů se odvíjel počátek lhůty dvou týdnů podle § 106 odst. 2 s. ř. s., podána před uplynutím této lhůty.

[9] Kasační stížnost je však nepřijatelná. Stěžovatel v ní přisvědčil konstatování krajského soudu, že podstatou žaloby byla obava z vystavení ponižujícímu či nelidskému zacházení v Chorvatské republice, protože měl být ve věci použit čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III a jako příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu určen jiný členský stát. Nijak již ale nezpochybnil závěry krajského soudu, podle nichž mu žádné takovéto riziko nehrozí. Tyto závěry vycházely mimo jiné z Informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 24. 9. 2024 s názvem *Chorvatsko, Azylový systém, Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky*, jakož i dalších zpráv. Stěžovatel se jimi v kasační stížnosti vůbec nezabýval, ačkoli v žalobě namítal právě nedostatečné zkoumání systematických nedostatků tamního azylového systému. Kasační důvody omezil jen na tvrzení týkající se nemožnosti ubytování, zaměstnání či jiné realizace v Chorvatské republice, tedy na důvody, které v žalobě vůbec neuplatňoval, ačkoli tak učinit mohl. Tyto námitky jsou nepřijatelné a nebylo možné se jimi zabývat.

[10] Podle stěžovatele měla Česká republika s ohledem na okolnosti věci rozhodnout podle čl. 17 nařízení Dublin III, že posoudí jeho žádost o mezinárodní ochranu, i když k tomu podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušná. Stěžovatel v kasační stížnosti namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, jde-li o vypořádání se s touto námitkou. Kromě již zmíněné nemožnosti ubytování, zaměstnání či jiné realizace v Chorvatské republice také tvrdil, že s projednáním jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany orgány České republiky budou spojeny menší náklady nejen pro něj, ale také pro oba uvedené státy. Nejvyšší správní soud konstatuje, že ani vůči způsobu, jakým se žalovaný vypořádal s možným použitím čl. 17 nařízení Dublin III, stěžovatel v žalobě žádné námitky neuplatnil. V kasační stížnosti zároveň netvrdil žádné skutečnosti, které by mu v tom bránily. I tyto námitky jsou proto nepřijatelné.

[11] Lze shrnout, že stěžovatel uplatňuje v kasační stížnosti pouze důvody, jimiž se Nejvyšší správní soud podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nemůže věcně zabývat. Jelikož

nepřípustnost se týká všech uplatněných důvodů kasační stížnosti, je dán důvod její nepřípustnosti jako celku.

[12] Závěrem Nejvyšší správní soud dodává, že jiné důvody kasační stížnosti nebyly doplněny ani poté, co vyhověl žádosti stěžovatele a usnesením ze dne 11. 6. 2025, č. j. 9 Azs 70/2025-32, mu ustanovil zástupkyni pro řízení o kasační stížnosti. Za účelem případného doplnění kasační stížnosti prostřednictvím ustanovené zástupkyně stěžovateli poskytl lhůtu 14 dnů (bod 8 citovaného usnesení), jejíž uplynutí nicméně nezakládalo překážku pro případné pozdější doplnění v mezích § 104 odst. 4 a § 109 odst. 5 s. ř. s. Stěžovatel důvody kasační stížnosti v této lhůtě ani poté nedoplnil.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl kasační stížnost stěžovatele, neboť podle § 104 odst. 4 s. ř. s. byla návrhem nepřípustným. O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že s ohledem na odmítnutí kasační stížnosti nemá žádný z účastníků právo na jejich náhradu.

[14] Nejvyšší správní soud usnesením č. j. 9 Azs 70/2025-32, ustanovil zástupkyni stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti advokátku JUDr. Anitu Pešulovou. Ustanovené zástupkyni nepřiznal odměnu a náhradu hotových výdajů za zastupování, neboť v řízení neučinila žádný úkon. Původně blanketní kasační stížnost doplnil samotný stěžovatel ještě před vydáním uvedeného usnesení. Po tomto doplnění jeho kasační stížnost obsahovala důvody i petit a bylo ji možné bez dalšího projednat. Ustanovená zástupkyně ani nedoložila, že by uskutečnila poradu se stěžovatelem.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. července 2025

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu